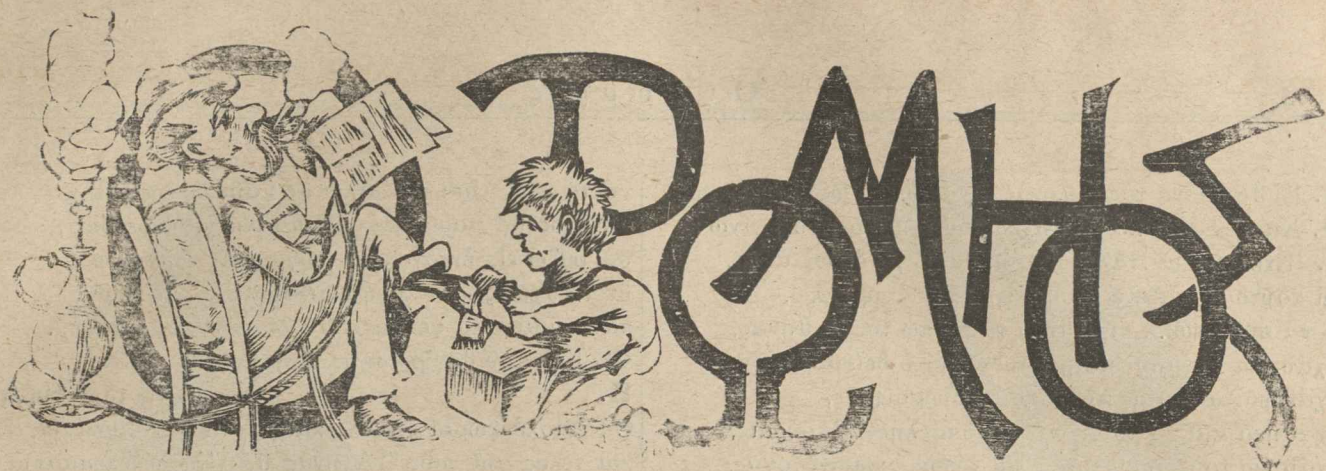

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ποῦ τὴν γράφει ὁ ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΟΣ πρῶτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῇντα τρία,
τρέλλα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀχρηματία,

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα—μὰ φορὰ θὰ βγαίῃ μόνο.
Συνδρομὴ μὲς ὅτῃν Ἑλλάδα—δραχμαῖς ἕξη γιὰ τὸ χρόνο.
Ἀλλὰ γιὰ τὰ ἔξω μέρη—δέκα φράγκα καὶ ὅτὸ χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Τρία φύλλα σὰν κρατῆς,—ἐγινες συνδρομητῆς.
Ἐνα φύλλο μὰ πεντάρα,—δύο φύλλα μὰ δεκάρα.

Τοῦ Ἰουλίου εἰκοσιτρεῖς,
γλεντῶ ὁ κόσμος καὶ ἡ πατρις.

Δεκαοκτὼ φωνάζω,
καὶ μέσα κ' ἔξω βράζω.

Περικλέτος, Φασουλῆς — ὁ καθέννας σεβνταλῆς.

Φ. Δὲν ἔμαθες τί συμφορὰ μᾶς ἦλθε ὅτὸ κεφάλι ;
νέαις συμβούλων ἐκλογαῖς θὰ ἔχουμε καὶ πάλι.
Ἀκόμη δὲν ὀσχάσαμε ἀπὸ τὴν πρώτη φούρια,
καὶ δεῦτε προσκυνήσωμεν τρεχάματα καινούρια.

Πάλι μ' ὀνόματα πλατειὰ οἱ τοῖχοι θὰ γεμίσουν,
καὶ τὰ βλαμάκια μ' ἔξοδα Συμβούλων θὰ μεθύσουν
καὶ πάλι τ' ἀγκαλιάσματα καὶ ἡ περιποιήσεις,
τί κάμνετε; πολὺ καλά, εὐχαριστῶ, ἐπίσης.

Π. Μὰ ἔπρεπε ἡ ἐκλογαῖς ν' ἀκυρωθοῦν, καὶ μὲνε,
γιατὶ δὲν ἦσαν ἐκλογαῖς, καθὼς πολλοὶ μοῦ λένε.
Καὶ τώρα πρέπει προσοχὴ κ' ἐνέργεια μεγάλη,

νὰ μὴν ἐβγοῦν οἱ μπόσικοι γιὰ Σύμβουλοί μας πάλι.

Φ. Τί νὰ σοῦ πῶ, βρε Περικλῆ...μοῦ ἔρχεται κ' ἐμένα
νὰ ἐκτεθῶ γιὰ Σύμβουλος...

Π. Τάχεις καὶ σὺ χαμένα.

Φ. Μὰ τί ; δὲν μ' ἔχεις ἄξιο γιὰ Σύμβουλος νὰ γίνω ;

Π. Πολὺ καλὸ καὶ ἄξιο, βρε Φασουλῆ, σὲ κοίνω,
μὰ θάκανες πολὺ καλὰ νὰ κάθῃσαι ὅτ' αὐγά σου,
καὶ νὰ μὴ βάῃς ὑψηλαῖς ἰδέαις ὅτ' αὐγά σου,

Φ. Καὶ πῶς καμπόσοι τάχατε, πολὺ χειρότεροί μου,
ζητοῦν νὰ γίνουν Πάρεδροι καὶ Σύμβουλοι τοῦ Δήμου ;

Π. Καὶ δὲν σοῦ φθάνει Φασουλῆς ἐλεύθερος νὰ ἦσαι,
μὰ θέλεις κάθε παλαβὴ καὶ σὺ νὰ τὸν μιμῆσαι;

Ἀφοῦ γιὰ ὑποψήφιοι μᾶς βγαίνουν χίλιοι τόσοι,
ἄς μὴ ζητοῦν ἄξιωμα καὶ ἄνθρωποι καμπόσοι

ἄς βρῖσκωνται καὶ μερικοὶ, ποὺ κάλπη νὰ μὴ βάζουν,
καὶ τὸ χρυσό τους ὄνομα ψηλὰ νὰ μὴ διαβάζουν.

Φ. Καλὰ μοῦ λές, βρε Περικλῆ, καὶ τώρα θὰ σ' ἀκούσω,
θὰ μείνω πάλι Φασουλῆς κ' ἄς λείψῃ τέτοιο λούσο.

Π. Ἀκουσε τώρα κατὶ τί, ποῦ δὲν θὰ τὸ πιστέψης.

Θὰ φύγω αὐριο πρωτὶ.....

Φ.

Τί λές ; θὰ ταξιδεύῃς ;

Π. Εὐθὺς μετὰ τὰς ἐκλογὰς δὲν σοῦπα πῶς σ' ἀφίνω;
 Φ. Καὶ δὲν μοῦ λές μονάχος μου τί διάολο θὰ γίνω;
 Π. Ἐτέλειωσαν τὰ ψέμματα, θὰ φύγω δίχως ἄλλο,
 καὶ τοῦτο τὸ ταξεῖδι μου στιγμὴ δὲν ἀναβάλλω.
 Τί νὰ σοῦ πῶ!... σιχάθηκα νὰ βλέπω τὰς Ἀθήνας,
 σιχάθηκα νὰ μοῦ μιλή ὁ τάδε καὶ ὁ δείνας,
 σιχάθηκα αἰώνιας πολιτικαῖς μονομιθίαις,
 σιχάθηκα καὶ Ὑπουργῶν καὶ ὑπαλλήλων μούραις,
 σιχάθηκα τοὺς βουλευτὰς καὶ τούτους κομματάρχας,
 σιχάθηκα τοὺς στρατηγούς καὶ τοὺς συνταγματάρχας,
 σιχάθηκα τοὺς ἐκλογεῖς καὶ τοὺς καπανταῆδες,
 σιχάθηκα τοὺς ῥήτορας καὶ τῆς ἐφημερίδες,
 σιχάθηκα Συντάγματα, κλητῆρες καὶ ἀστυνόμους,
 σιχάθηκα τῆς ἀμαξίας καὶ τοὺς σιδηροδρόμους,
 σιχάθηκα τρεχάματα, σφυρίγματα καὶ κτύπους,
 σιχάθηκα καὶ ὄπεραις καὶ θέατρα καὶ κήπους,
 σιχάθηκα Λυκαβητούς, βουνά, λαγκάδια, βράχους,
 σιχάθηκα τὸν Ἰλισσὸ με δλους τοὺς βατράχους,
 σιχάθηκα τὴ θάλασσα, τὸ κύμα τοῦ Φαλήρου,
 τὰ φῶτα τὰ ἠλεκτρικά, τὴν αὔρα τοῦ ζεφύρου,
 σιχάθηκα καὶ τοῦ Βωδὲ τὰ ξακουστὰ μπαλόνια,
 σιχάθηκα τὸ σπρώξιμο τοῦ κόσμου ὅτ' ἀβρόνια,
 σιχάθηκα τὴ Σιρανοῦ καὶ τοὺς **Δεπλεμπιτζήδες**,
 σιχάθηκα καὶ Ἀρμένιους, Φραντζέζους, καὶ Ἰταλίους,
 σιχάθηκα τοὺς νέους μας, τοὺς ἀνδρας καὶ τοὺς γέροντες,
 ἀρσενικούς καὶ θηλυκούς καθὼς καὶ οὐδετέρους,
 καὶ ὅλα ἐδῶ μοῦ φαίνονται σαχλά καὶ σιχαμένα.
 Φ. Κι' ἐγὼ ἀπ' ὅλα πῶς πολὺ σιχάθηκα ἐσένα,
 γιατί μοῦ ἔσπασες ταῦτά με τὴ χρυσή σου γλώσσα.
 Π. Κι' ἀκόμη ἂν δὲν μ' ἔκοβες θὰ σοῦλεγ' ἄλλα τόσα.
 Φ. Καὶ δὲν μοῦ λές, παρακαλῶ, γιὰ ποῦ θὰ πᾶς;
 Π. Ὡς τόσο εἰς τοῦ Βισβάρδεν τὰ λουτρά σκοπεύω νὰ τὸ στρώσω.
 Φ. Πιστεύω καὶ τὸν βασιλῆα ἐκεῖ πῶς θ' ἀπαντήσης.
 Π. Καὶ θὰ τοῦ κάμω γιὰ πολλὰ σπουδαίας συζητήσεις.
 Εἰς κάθε μέρος σκέπτομαι νὰ τὸν ἀκολουθήσω,
 οἱ Ἀδελκοὶ ἀπὸ ἔμπροσθέν καὶ ὁ Περικλῆς ὀπίσω.
 θὰ τρέχω ὅπου ἡ Αὐλὴ καὶ ὁ βασιλεὺς μας πάγει,
 καὶ ἴσως καὶ ἐγὼ ἐπισκεφθῶ μ' αὐτοὺς τὴν Κοπενάγη.
 Φ. Ὡστε γιὰ κάμποσο καιρὸ θὰ τὸ γλεντίσης ἔξω.
 Π. Σὲ μιά καὶ ἄλλη τῆς Φραγκίας πρωτεύουσα θὰ τρέξω,
 καὶ ὅτ' **Γαστάν**, Φασουλῆ, θὰ πάω ν' ἀπαντήσω
 τοὺς δύο Ἀδικοκράτορας, καὶ ἐκεῖ θὰ ὁμιλήσω
 με ὅλη μου τὴ δύναμι περὶ τῶν Πανελλήνων...
 θὰ πάω καὶ τὸν Γλάδστονα νὰ εὔρω ὅτ' Ἀλόνδινον,
 καὶ τοῦ Βισμάρκ καὶ τοῦ Γρεβὺ θὰ κάμω ἐπισκέψεις...
 μωρὲ θ' ἀκούσης πράγματα ποῦ δὲν θὰ τὰ πιστέψης.
 Φ. Γελά σου, ἀντάμη Περικλῆ... τιμὴ καὶ ὅτ' Ἑλλάδα,
 ποῦ ἔχει ἔναν ἀνθρώπο με τόση ἐξυπνάδα.
 Ὅλα ἐλπίζω μιὰ χαρὰ πῶς θὰ τὰ καταφέρῃς.
 Π. Τί πάστα εἰμαι, Φασουλῆ, πολὺ καλὰ με ξέρεις,
 θὰ ὅτ' ἐγὼ τί θαύματα γιὰ τοὺς **Ῥωμηούς** θὰ κάνω
 ἔναν θ' ἀφίνω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄλλον ἐκεῖ θὰ πιάνω,

νύκτα καὶ ἡμέρα θὰ μιῶ με κάθε διπλωμάτη,
 μονάχος θὰ παραλαλῶ καὶ ἀπάνω ὅτ' ὁ κρεββάτι,
 θὰ βάξω εἰς ἐνέργεια κατεργαριαῖς καὶ δόλους,
 θὲ νὰ σχετίζωμαι κρυφὰ με δλας καὶ με ὅλους,
 παντοῦ μεγάλα γεύματα θὰ δίνω καὶ θὰ πέρνω....
 Φ. Καὶ ποῦ θὰ βροίσης χορήματα;
 Π. Πληρόνει τὸ **Κουβέρνο**.
 θὰ ἐπισκέπτομαι Αὐλὰς καὶ Μοναρχῶν παλάτια,
 καὶ τέλος γιὰ τοὺς Ἑλλήνας θὰ γίνω δυὸ κομμάτια,
 Φ. Ἄν εἶχαμε τὸ θάρρος σου καὶ ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι ὅλοι,
 μὰ τὸ Χριστό, βρὲ Περικλῆ, ἐπέρναμε τὴν Πόλι.
 Π. Χαῖρε λοιπόν. Ἀθήνα μου με ὅλη σου τὴ βρωμα,
 χαῖρε, ὦ σκόνη κλασικὴ καὶ λασπωμένο χῶμα.
 Χαῖρε, ὦ γῆ τῶν ψοφημιῶν καὶ τῶν οὐροδοχείων,
 τῶν χασαπιῶν, τῆς **Εὐλογίας** καὶ τῶν βακτηριδίων.
 Χαῖρε, ὦ πόλις σκοτεινῶν καὶ ἀνοιγμένων λάκκων,
 χαῖρε, ὦ πόλις τῶν κλεφτῶν καὶ τῶν χωροφυλάκων.
 χαῖρε, ὦ πόλις βρωμερῶν καὶ λυσσασμένων σκύλων,
 χαῖρε, ὦ πόλις χάχηδων καὶ τόσων ὑπαλλήλων,
 χαῖρε, ὦ πόλις κοκοτῶν καὶ κερασφόρων τράγων,
 χαῖρε, ὦ πόλις μεσιτῶν καὶ οἰκοπεδοφάγων,
 χαῖρε, ὦ πόλις τεμπελιάς, βλακειᾶς καὶ μαλάκας.
 Ὁ Περικλῆς σὲ χαιρετᾷ, καὶ με τὰ πρωτοβόρδια
 πάλι ἐδῶ θὰ ξαναρθῇ με ὅλη του τὴν φτώχεια
 καὶ ὡς τότε, θεία χάριτι, ἐλπίζω ἐδῶ πέρα
 νὰ μὴν ἀφήσῃ ζωντανὸ ῥουθοῦνι ἢ χολέρα.
 Μὰ χαῖρε, Φασουλῆ καὶ σύ, ἀγαπητό μου ταῖρι,
 ποῦ τόσο πάντα σ' ἀγαπῶ ἢ ῥάχη σου τὸ ξέρει,
 ποῦ μ' ὅλα τὰ μαλλώματα καὶ μ' ὅλο τὸ στηλιάρι
 παντοῦ καὶ πάντα εἶμαστε ἀχώριστο ζευγάρι.
 Φ. Με πέρνουνε τὰ δάκρυα... καὶ πῶς θὲ νὰ σ' ἀφήσω;
 Π. Ὅπου καὶ ἂν πάω, Φασουλῆ, δὲν θὰ σὲ λησμονήσω.
 Φ. Ναί, νὰ μοῦ γράφῃς τακτικά ποῦ τρέχεις ν' ἀνασάνῃς,
 πῶς εἶσαι ὅτ' ἡμεῖς σου καὶ τὴ κουβένταις κάνεις
 καὶ ὅσα μοῦ γράφεις μυστικά θὲ νὰ τὰ σχολιάζω,
 καὶ εὐθὺς εἰς τὴν Κυβέρνησι θὰ τὰ διαβιβάζω.
 Π. Μὰ νὰ μοῦ γράφῃς δὰ καὶ σὺ τί τρέχει ὅτ' Ἀθήνα.
 Φ. θὰ τὸ μαθαίνῃς τακτικά καὶ ἂν ἦσαι καὶ ὅτ' Ἑλλάδα.
 Π. Ἐλα λοιπόν, βρὲ Φασουλῆ, νὰ σ' ἀποχαιρετήσω,
 ὅτ' ὁ στόμα καὶ ὅτ' ὁ κούτελο νὰ σὲ καταφιλήσω.
 Φ. Σοῦ συνιστῶ τὰ Γιάννινα...
 Π. Γι' αὐτὰ θὰ τοὺς λιμάρω.
 Φ. Μὰ καὶ τὴν Κρήτη μὴν ξεχνᾷς...
 Π. Καὶ τοῦτη θὰ τὴν πάρω.
 Φ. Καὶ γιὰ τὴν Θράκη φρόντισε...
 Π. Βρὲ ὅλα θὰ τὰ κάνω.
 Φ. Ἄμμ' τὴ Μακεδονία μας;
 Π. Στιγμὴ δὲν τὴν ξεχάνω.
 Φ. Σῦρε λοιπόν εἰς τὸ καλὸ, σοφὲ μου ταξιδιάρη.
 Π. Λάβε καὶ σὺ γιὰ **Σουβενιρ** ἓνα γερό στηλιάρη

— Ἀράπη Χρήστο, ἔμαθα πῶς ἔχεις ἀπατηθεῖς.
 — Ἀφέντη μου, Δομπάρδο μου, καὶ ἐμένα νὰ ντιορίσης.
 Κι' ἐγὼ ἐντούλειπε πολὺ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ γένους,
 καὶ ὡς τώρα ἐκατόμουνα μες ὅσους κολεριασμένους.
 — Καὶ ποῦ νὰ σὲ διορίσουμε;
 — Ντὲν βροίσει καμμιὰ τέσι;
 — Ὅες Ἀστυνόμος νὰ γενῇς;
 — Ψυχή μου πῶς μ' ἀρέσει!
 — Πήγαινε τώρα ὅτ' ὁ καλὸ καὶ νὰ ξαναπεράσης.
 — Ποῦ νὰ καρῇς τὸ μῦτη σου, τὸ Κρήστο μὴ ξεκάσης.

— Ἐπίσης, στον Λεπλεμπιτζή καμμιὰ βραδιά,
 — Σηκώνονται τῆς προσυχλαῖς τὰ μάρμαρα τὰ δικὰ μου;
 — καὶ μόνο τὸ μελοδράμα, κρῖνα μου, μ' ἀρέσει.
 — Καὶ τί λές; ἀκούτηνε μελόδραμα καὶ φέσι;
 — Εἰς τῆς ὁμιλιῶν σου ἐγὼ ποτὲ μὴν δὲν πηγαίνω;
 — καὶ ἀπονε εἰς τὸ Ζ. ὅσο φιλῶν δὲς σὲ περιμένω.

**Χολέρα ταξειδιάρα,
καὶ τοπικὴ ἀντάρα.**

Α'.

Ἐφέτος ἀτεφάσισε ὁ ποιητὴς τῶν ὅλων
μὲ τὴν τρελλὴ ὑφήλιο ἡγάκι νὰ γλεντίσῃ
τὴν ἀγριασμένη συντροφιά τῶν θείων Ἀποστόλων,
χωρὶς τὸ γλέντι τοῦ αὐτοῦ πολὺ νὰ τοῦ κοστίσῃ.
Σιχάθηκε τῆς προσευχαῖς καὶ τῇ μονοτονία.
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ τὸν ἐπίασε μανία.

Ἐμπρὸς λοιπὸν μᾶς ἔστειλε ἀρρώστιας καὶ πανούκλαις,
σεισμούς, σορόκους, σίφωνας καὶ κάθε δυστυχία,
νὰ δούνη οἱ ἀχάριστοι καὶ τοῦ θεοῦ ἢ κούκλαις,
ποῦ βρίζουν τὸν δημιουργὸ καὶ ὅλη τὴ θρησκεία.
Λοιπὸν χολέρα γενικὴ παντοῦ καὶ πανταχοῦ,
εἰς τὰ παλάτια τῶν τρανῶν, ἴσθ' σπῆτι τοῦ πτωχοῦ.

Ἰσθ' Κάϊρο πεθαίνουνε καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω πόσοι,
ἴσθ' Τάντα ἀναρίθμητοι, εἰς τὸ Σουὲζ χιλιάδες,
μέσα ἴσθ' Μεαλα-Κιμπιρ περίπου ἑπτακόσοι,
καὶ μὲς ἴσθ' Ἀλεξάνδρεια δυὸ τρεῖς Στραβαραπάδες.
Φαρδὺν πλατεῖα ξαπλόνεται ἴσθ' κόσμον ἢ χολέρα,
καὶ τὴν προσμένουμε καὶ ἔδω ἡμέρα τὴν ἡμέρα.

Μᾶς στέλλει χαιρετίσματα πολλὰ ἀπ' τὴν Ἀγγλία,
καὶ εἰς τὸ ὑστερόγραφο θερμῶς μᾶς ἀναγγέλλει,
ὅτι μαζί μας ἔδεσε ἀχώριστη φιλία,
γὰρ αὐτὸ τὰς ἀρχαιοτήτας νὰ ἐπανίδῃ θέλει.
Λέγει πῶς ἐπεθύμησε τὰ κλασικά μας κάλλη,
καὶ μέλλει νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Παρθενῶνα πάλι.

Κι' ἐμεῖς τῆς ἐτοιμάζουμε λαμπρὰ ὑποδοχὴ
καὶ ψόφιας γάταις καὶ σκυλιὰ τῆς στρώνουμε ἴσθ' δρόμο,
καὶ ἂν δὲν θέλῃ, γράφουμε, νὰ ἔλθῃ μοναχὴ,
καὶ κάποιον ἄλλον σύντροφο ὡς φορτωθῇ ἴσθ' ὦμο.
Ὁ τύφος εἶναι πρόθυμος νὰ μᾶς τὴν συνωδεύσῃ,
ἀλλ' ὅμως τὴν παρακαλεῖ ὅσο ἔμπορεῖ νὰ σπεύσῃ.

Ἐ! σεῖς ἀσίκηδες Ῥωμηοὶ καὶ εὐδαίμονες πολῖται,
ιδέτε πόσο μᾶς τιμᾷ ἡ εὐγενὴς χολέρα!
Λοιπὸν μὲ θάρρος γρήγορα καὶ σεῖς ἐτοιμασθῆτε,
γιατὶ σκοπεύει κάμποσο νὰ μείνῃ ἔδω πέρα.
Λάκκο ἀνοίξετε βαθὺ καὶ σβύσετε ἀσβέστη,
χωρὶς νὰ σᾶς τρομάζουνε τὰ οὐρα καὶ ἡ ζέστη.

Ἀπεναντίας, κύριοι, αὐτὰ τὴν ὀφελοῦν,
μόνο μὲ οὐρῶν ποταμούς ἢ φίλη μας παχαίνει
καὶ πρέπει βρώμας μπόλικαις ἴσθ' δρόμους νὰ κυλοῦν,
γιατ' εἶναι, λέγουν, εὐγενὴς καὶ λεπτοκαμωμένη.

Σάπια πεπόνια, Ῥούϋ-Βλὰς, καὶ ἄγγουρος ῥοδίτης,
ἰδοὺ ὁ μόνος πόθος τῆς καὶ ἡ τακτικὴ τροφή τῆς.

ὦ! τί, ὦ! τί ὠμαντικὸ ἴσθ' δρόμον νὰ πεθαίνῃς
ἀπὸ χολέρας κόψιμο, μὲ σταυρωτὰ τὰ χέρια,
καὶ μ' ἓνα κάρο ἀναυλα στὸν τάφο νὰ πηγαίνῃς,
χωρὶς παπάδες καὶ σταυροὺς καὶ ψάλταις καὶ ξεφτέρια!
Ἀχ! λιγερὴ Νεραΐδα μου, ἀγαπητὴ χολέρα,
πότε θὰ ἔλθῃς νὰ μᾶς πῇς καὶ ἔδω τὴν **καλημέρα** ;

Β'.

Συμβούλων πάλι ἐκλογαῖς ὁ Δῆμος μας θὰ ἔχῃ,
καὶ **ὅλοι μαζί** θ' ἀρχίσουμε καινούριας φασαρίας
ὁ κάθε ὑποψήφιος ἔδω καὶ ἐκεῖ θὰ τρέχῃ,
καὶ εἰς ἐνέργεια θὰ ἔμπουν καὶ μερικαῖς κυρίαις.
Ἐν γένει ἀναστάσεις παντοῦ ἐκ θεμελίων
ἔδω ἴσθ' τὸν τόπον τῶν σοφῶν, ἴσθ' τὸν τόπον τῶν γελοίων.

Γ'.

Ἀλήθεια ἐλησμόνησα ἓνα σπουδαῖο πράγμα...
εἰς τοῦ Φαλήρου τοῦ παλαιοῦ προχθὲς τὴν παραλία
ἵππεις καὶ χωροφύλακες μαζεύτηκαν ἀντάμα,
καὶ ἐκ τοῦ προχείρου ἔστησαν σωστὴ πολιορκία.
Τουφέκια, κρότοι, ταραχή, καὶ φούσκωμα κυμάτων,
καὶ ἀνακάτωμα σπαθιῶν καὶ ξυλοκοπημάτων.

Ἡ νύκτα ὅλη ἔπερασε μὲ ἄγριας φωναῖς,
μὲ φόβους, μὲ καρδιόκτυπο, καὶ μὲ λιποθυμίας,
ἴσθ' πόδι ἐσηκώθηκε ὁ κάθε καφπενὴς,
καὶ ἀπέβαλαν καὶ κάμποσαις εὐαίσθηταις κυρίαις.
Ἀλλὰ πρὸς δόξαν τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν χωροφυλάκων
ἔστειλαμ' εἰς βοήθειαν τὸν φίλον Κοσσονάκον.

Ἐτσι λοιπὸν ἐτέλειωσε τὸ δράμα ἐν εἰρήνῃ,
καὶ οἱ ἐχθροὶ ἐγλέντισαν μαζί πρωτὶ πρωτὶ...
μὲ ὅλα τὰλλα καὶ αὐτὸ τιμᾷ τὴ Ῥωμηοσύνη,
καὶ δείχνουμε πῶς ἔχουμε ἴσθ' νεῦρα μας ζωή.
Τοῦ Ἑλληνος ὁ τραχηλὸς ζυγὸν δὲν ὑποφέρει,
καὶ... σταματῶ ἔως ἔδω, γιατί' εἶναι καλοκαίρι.

Σὲ φίλῳ ἑκατοντάκις
φίλος σου πιστὸς Γιαννάκης.

Τοῦ **Ῥωμηοῦ** μας τὸ γραφεῖο
μὲ τοῦ Παπαλεξανδρῆ
εἶναι τὸ τυπογραφεῖο.
συνροεῖ μὲ μανδρὶ,
μὲ τοὺς Ἀγίους Θεοδώρους,
καὶ μὲ κάποιους τορναδόρους.